

Max Seeck

De ijskring

Vertaald uit het Fins door Annemarie Raas

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Akifumi rolt de mouwen een stukje omhoog en trekt een la van het keukeneiland open, waarin zilveren lepels, messen en vorken elk in hun eigen vakje liggen. Kleine en grote messen en vorken voor hoofd- en voorgerechten. Steakmessen apart. Dessertlepels. Vier paar metalen eetstokjes. Een paar thee-eieren met een kort kettinkje eraan. Stijlvol. Elegant.

‘Heb je nog honger, Asuna?’ vraagt Akifumi, een zilveren vork omhooghoudend. Een donker plekje op de steel steekt duidelijk af tegen het edelmetaal. Een ergerlijke schoonheidsfout in een verder bijna perfecte omgeving en bijna perfect couvert – iets wat makkelijk gecorrigeerd had kunnen worden door de steel te poetsen met fluoridetandpasta, om maar iets te noemen.

‘Nee,’ zegt het meisje terwijl ze een been over het andere slaat. Op aandringen van Akifumi is ze zonder haar mond af te veegen op het bed gaan zitten. *Goddomme, wat ziet dat sletje er nog jong uit.*

Akifumi haalt een bord uit de la en schept het vol met het eten dat op tafel is neergezet: rosbief met groenepepersaus, ingelegde zalm, aardappelgratin met knoflook, salade en brood. Het eten lijkt rechtstreeks afkomstig van een middelmatig bruiloftsbuffet, of de viplounge van een sporthal, maar kleine details, zoals de presentatie, het kwalitatief hoogstaande bestek en de oogverblindend witte borden zonder ook maar een krasje erop, geven het geheel een luxe cachet. Akifumi zet het bord op tafel, plopt een fles champagne open en vult een glas. De dubbele maltwhisky van daarnet brandt nog steeds in de slokdarm en geeft heel even een gevoel van onoverwinnelijkheid, ondanks het plastic masker; wat zijn die dingen toch zweterig.

‘Dit krijg je niet,’ zegt Akifumi, met een nagel tegen het glas tikkend. ‘Schoolmeisjes mogen geen alcohol drinken. Dat mag niet van de wet.’

Akifumi hoort zichzelf praten en wordt steeds opgewondener.

Asuna is geen schoolmeisje. Natuurlijk niet. Maar ze is jong genoeg om eruit te zien als zodanig. Akifumi bespeurt handen die zich tot een vuist ballen, tanden die zich op elkaar klemmen.

Godvergeten hoer.

Even de nek rekken en strekken. De zin om te eten is er ook nog niet. Het glas met bubbels gaat in één keer naar binnen.

‘Waar zit je op school, Asuna?’

Ze lijkt even te twijfelen, en net als ze iets wil antwoorden, legt Akifumi een vinger op de lippen. *Sst.*

‘Weet je wat... Zeg maar niets meer,’ fluistert Akifumi; een gekromde wijsvinger gebaart Asuna dat ze moet komen. ‘Kom hier. Kom hierheen, nu.’

Ze schikt haar korte rokje en doet wat haar bevolen is, trippelend op haar hoge hakken.

Akifumi’s neusgaten vullen zich met een frisse sinaasappelgeur, die aan reizen naar het Verre Oosten, de verzengende zon en zonnebrandcrème doet denken.

Dan grijpt Akifumi het meisje bij haar vlechtjes en trekt haar omlaag.

‘Nog een keer, Asuna. Doe het godverdomme nog een keer, maar ditmaal met gevoel.’

En daarna verbrijzel ik je schedel tegen die betonnen muur daar.

1

Zaterdag 23 november

Lisa Yamamoto wacht tot de chromen schuifdeuren van de lift dichtgaan. Vervolgens laat ze de lucht die zich in haar longen heeft opgehoopt naar buiten vloeien, in één lange ademtocht. Ze haalt de zwarte Prada-zonnebril van haar neus en werpt een blik in de grote spiegel aan de wand. Haar make-up verbergt de stress en de vermoeidheid, maar kan geen vreugde in haar ogen tevoorschijn toveren. In die ogen is geen glimp meer te bespeuren van de uitzinnige vreugde die een uitnodiging voor de albumrelease van Finlands hotste rapartiest – of van welke artiest dan ook – een paar jaar geleden nog zou hebben veroorzaakt. Het gevoel dat nu overheerst is eerder een onaangename spanning. Ze heeft er spijt van dat ze thuis voor vertrek niet iets heeft genuttigd, iets wat haar een zelfverzekerder gevoel zou hebben gegeven, iets sterkers dan mousserende wijn. Anderzijds zal een van haar kennissen op het feest er wel voor zorgen dat ze krijgt wat ze nodig heeft. Het volstaat om de kennis in kwestie op de juiste manier aan te kijken; daarna kan ze zich naar het damestoilet begeven met iets wat haar een aangename high schenkt.

Lisa werpt een blik op haar lichaam, dat er in de beige Criss Cross-jurk van Hervé Léger getraind uitziet, met precies de juiste rondingen. Uiterlijk ziet het er in elk geval prima uit. En in zekere zin is alles ook best oké, en is de situatie onder controle: het enige wat er voor vanavond op de agenda staat, is zorgen voor een paar goede foto's met de held van de dag, en misschien een paar videostory's over andere prominenten. Als je bedenkt

om wiens albumrelease het gaat, kan het niet anders of de absolute crème de la crème van de hoofdstedelijke beau monde zal aanwezig zijn.

Lisa hoort haar telefoon rinkelen in een zijvakje van haar handtas. Dat zal Jason wel weer zijn. Dat joch heeft nu al drie keer gebeld. *Geef toch op, man.* Ze verplaatst haar blik van de spiegel naar het digitale paneel van de lift. Een rode vier. Vijf. Zes.

Er klinkt een kort melodietje en even later gaan de deuren open. Een dreunende bas stroomt de lift binnen, evenals een gigantisch geroezemoes waarin uiteenlopende kreten en asymmetrische lachsalvo's de maat aangeven.

Lisa kijkt naar de rode loper die naar de garderobe voert, waarop een paar genodigden staan met een bos bloemen of een fles in cadeauverpakking in hun hand. *Nobody's, nog nooit van gehoord. Godzijdank niet nodig om kennis te maken.*

Een uitsmijter met de naam Sahib, die ze al jaren kent, ziet haar uit de lift stappen en knikt haar onopvallend toe.

Lisa loopt langs de grote glazen wanden die een panoramisch uitzicht bieden op de straten, die nat zijn van de al dagenlang aanhoudende regen. In de verte verrijst het feestelijk verlichte hotel Torn tegen het vlakke silhouet van Helsinki, als het kleine broertje van het Empire State Building. De straatlantaarns en de lampen die door de ramen naar buiten schijnen, zorgen ervoor dat alles glanst in de donkere stad, waar nog geen sneeuw is gevallen die de omgeving verlicht.

'Kijk nou, goedenavond,' zegt de in een wit T-shirt en zwarte blazer gehulde, breedgeschouderde uitsmijter terwijl hij Lisa uit haar natte jas van nepbont en kunstleer helpt. Het stelletje dat daarnet nog bij de garderobe bezig was, staat nu een paar meter verderop te fluisteren, over Lisa zo te zien. Er was een tijd waarin Lisa genoot van de blikken en aandacht van wildvreemden. Nu vindt ze die alleen nog maar ongemakkelijk. *Wat staan jullie nou te loeren, goddomme?*

'Hoe gaat het?' vraagt ze Sahib terwijl ze haar handtas en schoenenzak op de balie bij de garderobe neerzet. Ze leunt met één

hand op de balie, trekt snel de zwarte Superstars met de witte strepen uit, en steekt haar tenen in hooggehakte beige schoenen die haar tien centimeter extra lengte geven.

‘Het feest is al in volle gang,’ antwoordt Sahib bedaard; hij brengt Lisa’s jas en sneakers naar de garderobe en overhandigt haar een fiche dat is omgekruld na jaren van bezwete knuisten, van duizenden feestgangers.

Lisa hoort boven het gedreun van de muziek uit dat haar telefoon opnieuw gaat. Of misschien gaat hij de hele tijd al. Ze haalt de telefoon uit haar tas, werpt een blik op het scherm en drukt het gesprek weg. *Godverdomme*.

‘Bedankt,’ zegt ze terwijl ze Sahib een snelle glimlach toewerpt.

‘Oppassen hoor, er zijn veel stoute jongens op de been,’ zegt Sahib, en hij geeft haar een knipoog. Lisa laat een kort lachje horen en knipoogt terug, hoewel ze zijn betuttelende geflirt in werkelijkheid niet kan uitstaan.

De route die door de rode loper wordt aangeduid voert haar naar twee donkere gordijnen; daarachter schitteren de flitslichten van de fotografen. In de vestibule hangt die typische nachtclubgeur: een mengeling van verschaalde drank en vervlogen parfum die zich aan de vloer, het tapijt en de gordijnen heeft gehecht, en van tabak waarvan men de walm ondanks alle renovaties niet heeft kunnen elimineren.

Een vrouwelijke uitsmijter die Lisa nog niet kent doet de gordijnen een stukje open, en dan stapt ze de hoge zaal van de nachtclub binnen, die gevuld is met trendy en feestelijk geklede gasten. Vlamvend geverfde kapsels, mysterieuze make-up en gevulde lippen, op maat gemaakte pakken en blazers die getrainde lichamen benadrukken, half-ironische snorren en getrimde baardjes. Lisa blijft staan om naar de sponsorwand ter grootte van een voetbaldoel te kijken, waar de gasten daadkrachtig naartoe worden geleid, als naar een middeleeuws schavot.

‘Yamamoto!’ roept een vrouwenstem. Lisa’s blik valt op een volslanke, bebrilde journaliste wier naam ze zich niet kan herinneren, al is ze waarschijnlijk ooit weleens door haar geïnterviewd.

‘Hé!’ zegt Lisa, en ze ontbloot haar witte tanden in een zorgvuldig ge oefende glimlach.

‘We mogen vast wel een kort stukje over jou doen..?’

Lisa kijkt snel even naar de fotograaf die achter de vrouw staat en die het pasje van een van de boulevardbladen om zijn nek heeft hangen. Het artikel is vast helemaal *legit*, en goede reclame voor haar blog.

‘Kan ik eerst even een foto laten nemen bij de sponsorwand?’

‘Uiteraard. Wij wachten hier.’

‘Oké, super,’ zegt Lisa, en dan buigt ze zich in de andere richting, om een Engelssprekende jongen te omhelzen van wie ze zich niet kan herinneren hem ooit te hebben ontmoet. *Hi! Good to see you. Yeah, talk to you soon!*

Wanneer ze zich uit de enthousiaste en naar zoetige aftershave ruikende omhelzing met de onbekende heeft losgemaakt, loopt ze als betoverd naar de sponsorwand, waar ze achteraan in de korte rij wachtenden gaat staan.

Ze kijkt naar de in schemerlicht badende ruimte en de daarin deinende mensenzee. Een deel van de gezichten kent ze, een deel niet, en het grootste deel valt daar ergens tussenin. Verbleekte herinneringen, vaag aandoende flitsen van nachtelijk Helsinki. BDZN. Babbelen, dansen, zoenen, neuken. Doorgaans in die volgorde, maar Lisa kan zich herinneren een paar maal rechtstreeks van babbelen op neuken te zijn overgegaan. En vermoedelijk is dat ook zonder te babbelen weleens het geval geweest.

Een eind verderop, achter in de zaal, ziet Lisa een groep mensen die wat afzijdig staan van het overige geroezemoes; ze ziet de schittering van flitslichten, en mannen en vrouwen die zich om beurten laten fotograferen, met hun armen om elkaars schouders. In het middelpunt van de commotie staat de eregast zelf, de in een glinsterende smoking en hoge hoed gehulde Kex Macé’s, geboren als Tim Taussi, een zesentwintigjarige rapartiest wiens popachtige, vorig jaar verschenen hiphopalbum Spotify-geschiedenis schreef: behalve in Finland stond hij ook in de overige noordse landen en in Duitsland bovenaan de streaminglijsten.

‘Tijd voor de foto, Lisa,’ roept een vrouw die een camera met een lang objectief vasthoudt, en Lisa gaat met haar handtas voor een hoefoto met een grote spin erop staan. *Kex Mace’s. Spider’s Web.* Het flitsen van de camera’s duurt maar kort, misschien wel frustrerend kort. Er was een tijd dat de fotografen haar niet zo snel met rust lieten. Vorig jaar nog kon ze zelfs in haar slaap de flitslichten nog zien. *Bedankt, bedankt!* Lisa is weer vrij. *Leuk je te zien, Lisa! Fijne avond!* De glimlachjes lijken bijna echt en de woorden oprecht, maar de kilte die erachter schuilt, ontgaat haar niet. Ze heeft een zogenoemd sociaal oog, verijd door tientallen soortgelijke evenementen. Niemand is geïnteresseerd in wie je werkelijk bent, alleen in hoe je eruitziet en wat je vertegenwoordigt. Anderen willen alleen weten of ze tijdens de afterparty om vijf uur ’s ochtends in je mond mogen klaarkomen, wanneer de flessen leeg zijn en de Minigrip-zakjes tot de laatste gram gehaleerd.

Het volgende programmanummer bestaat erin een glas bubbels van een dienblaadje te pakken dat een ober – zwart overhemd, gele vlinderdas – in zijn gehandschoende handen houdt.

‘Pas op dat je niet in het web verstrikt raakt,’ zegt een promo-meisje dat gekleed gaat in een smakeloos kort rokje en een topje met een diep decolleté. Ze reikt Lisa een programmaboekje aan en geeft haar een knipoog.

Pas op dat je niet in het web verstrikt raakt. Zo ongelofelijk gemaakt en uitgemolken. Lisa is nog maar een paar minuten binnen, maar ze heeft nu al zin om zich om te draaien en ’m te smeren. Ze heeft wat aanmoediging nodig, sneeuw, kabouterpost, nog eerder dan ze had gedacht. Haar blik zoekt iemand die haar toestand kan verluchten. Teme, Sakke, Taleeb... Haar vertrouwenspersonen zijn waarschijnlijk wel aanwezig, maar zitten verstopt tussen de honderden gezichten.

En dan voelt ze hoe haar hart een keer overslaat. Daar is hij weer: de man staat met zijn handen in de zakken voor de grote ramen die uitzicht bieden op het centrum van de stad. Zijn blik is precies zoals voorheen: op een of andere manier beschuldigend,

indringend, hij boort zich je bewustzijn in. Lisa draait zich snel om en zet koers naar de bar, maar ze weet dat de man haar niet uit het oog verliest.

Woensdag 27 november

Free your mind van En Vogue pauzeert even terwijl de hardlooppapp feedback geeft. Dat wordt gedaan door een op zich vriendelijk klinkende vrouwenstem, die echter nog steeds net zo troosteloos en zielloos klinkt als de ingesproken mededelingen: *afgelegde afstand vijf kilometer, gemiddelde snelheid tien komma twee kilometer per uur*. De muziek keert terug. Jessica Niemi zuigt frisse lucht haar neusgaten in. Die ruikt naar de eerste nachtvorst van dat najaar, naar de rijp die door de ochtendzon van de bladeren op de grond wordt weggeveegd, en naar de smeltende waterplassen met een dun laagje ijs erop dat breekt onder de flexibele zolen van haar sportschoenen.

Jessica heeft het gevoel dat ze vliegt, haar voetstappen zijn licht. Na een lange pauze gaat ze sinds een paar maanden weer joggend naar haar werk – een hobby die al vaak is stukgelopen op de pijnlijke protesten van haar kapotte lichaam: de pijnscheuten in haar gewrichten, de zenuwpijn die diep in haar knieën toeslaat, een pijn die uitstraalt naar haar benen en tenen en waar pijnstillers niet tegen helpen. Maar ditmaal gaat het goed, en de pijn is niet teruggekeerd. Natuurlijk zal dat ooit wel weer gebeuren, dat is altijd zo. Maar tot die tijd is Jessica van plan van elke stap te genieten, van elke spurt die in een endorfinestoot eindigt. Achteraf gezien is het een wonder dat ze in een opwelling het hardlopen weer heeft opgepakt. Na de begrafenis van haar voormalige chef Erne Mikson bevond Jessica zich wekenlang in een soort sluimertoestand, waarin ze thuis op de bank zat na te den-

ken over alles wat er was gebeurd. Totdat ze op een dag haar sportschoenen aantrok en de deur uit stormde, de milde voorjaarslucht in. Als een soort Forrest Gump, zoals haar collega Jusuf later grapte.

Van haar huis aan de Töölönkatu naar het politiebureau in Pasila is het ongeveer drieënhalve kilometer lopen, over de oever van de Töölönlahti en door de parken Talvipuutarha en Eläintarha in de richting van Keskuspuisto, eveneens een park. Maar om de loopafstand te verdubbelen slaat Jessica op veel ochtenden – zo ook vandaag – bij de manege van Laakso af in westelijke richting en rent ze kriskras over de rotsachtige bospaadjes tot ze bij het volkstuintencomplex van Ruskeasuo is.

Jessica loopt langs manege Keskustalli; ten noordoosten daarvan is ook de bereden politie van Helsinki gevestigd. Het zandpad dat tussen de hoge bomen door voert is slecht verlicht; er staan op dat stuk weinig lantaarnpalen, en zodra je het verlichte terrein van de manege achter je laat, sta je in een duister bos. Een grote vogel vliegt tussen de boomkruinen door.

Hé! Hoor je me?

Jessica werpt een blik achterom, maar het pad is verlaten. Ze weet niet zeker of ze daadwerkelijk een schreeuw heeft gehoord die de muziek in haar oortjes overstemde. Soms hoort ze dingen tijdens het lopen: woorden, kreten. Geluiden die haar al zo lang begeleiden dat ze er niet eens altijd aandacht aan besteedt.

Blijf staan!

Maar deze stem is toch te echt. Jessica verwijdert een van de oortjes en kijkt opnieuw over haar schouder. Ze ziet nog net een potige figuur, en grote handen die zich naar haar uitstrekken en de zoom van haar windjack vastgrijpen. De figuur leunt met zijn volle gewicht tegen haar aan en werpt haar op de grond. Ze voelt de massa van de aanvaller op haar rug, voelt hoe haar wang tegen de kleverige bladeren op de ijzige grond drukt.

‘Luister...’ zegt de man.

De stank van sterkedrank slaat haar in het gezicht. De dijen van de man klemmen zich om haar achterwerk, de aanvaller is

op haar onderrug gaan zitten en zijn blote vingers hebben zich om haar nek gewikkeld. Uit de naar dropshot stinkende mond klinkt gegrom, vlak bij haar oor. Dan draait de man haar om. Ze ziet zijn gezicht maar herkent het niet. De rode, scherpe wangen en de volle snor zijn van een onverzorgd ogende, uitgeteerde man van een jaar of veertig. Jessica herinnert zich dat ze nog maar een paar minuten geleden een zwerver is gepasseerd die in een leren jas op een bankje langs het pad zat en uit een plastic fles dronk.

‘Kerstavond,’ zegt de man bijna fluisterend. ‘Kerstavond.’

Jessica kijkt hem verbaasd aan. Hij moet niet goed bij zijn hoofd zijn. Er is nog een maand te gaan tot kerstavond. De vingers van de man knijpen in haar kaak. Zijn andere hand houdt haar rechterpols vast. Jessica spant zich tot het uiterste in, probeert de man met haar knie tussen de benen te raken, maar de hufter heeft haar benen met zijn eigen gewicht vergrendeld en is bovendien zo dronken dat hij zijn kloten waarschijnlijk niet eens voelt.

Jessica hoort het kloppen van haar hart in haar oren en ademt diep in. Het grind schraapt ruw over haar wang, vanuit een ooghoek ziet ze het ijzige zand en de verrotte bladeren. Ze zou om hulp kunnen roepen, maar ze zijn midden in het bos en er is niemand te zien. Ergens in de verte roept iemand iets tegen een blaffende hond.

‘Kerstavond,’ schuimbekt de man nu met op elkaar geklemde tanden. ‘Kerstavond.’

Jessica's vingertoppen graaien in haar jaszak naar een kleine spuitbus, die volgens de Finse wetgeving onder de schietwapens valt. Dat neemt ze tegenwoordig overal mee naartoe. Even later krijgt de man een flinke wolk pepperspray in zijn ogen. Zijn door drank benevelde gebrabbel gaat na een korte stilte van ongeloof over in een luide pijnkreet. Jessica slaat de man met haar vrije hand tegen zijn kaak, steeds weer opnieuw, zijn boventanden breken af en er gutst bloed uit zijn mond op zijn bleke wang. Zijn greep op Jessica verslapt. Hij springt verbazingwekkend behendig van haar af en rent het bos in.

Jessica hapt naar adem en komt moeizaam overeind. De knokkels van haar rechterhand bloeden.

De man is nergens meer te zien. Wel meent ze verderop in het dichtbegroeide bos het geluid van brekende takken te horen.

Ze laat haar hand niet zakken maar houdt het spuitbusje in de aanslag, klaar om een nieuwe aanval af te weren. Ze wacht en luistert ondertussen naar de geluiden die vanuit het bos klinken. Maar de man komt niet terug.

Ze pakt haar telefoon en belt het nummer van de centrale van het politiebureau. Als ze de kenmerken van de aanvaller heeft doorgegeven aan de vrouw die opneemt, gaat ze joggend op weg in de richting waar ze vandaan kwam, op haar hoede ditmaal. *Afgelegde afstand zes kilometer, gemiddelde snelheid negen komma één kilometer per uur.*

3

Jessica stapt over de drempel en leunt met haar heup tegen de deurpost. Door het zweet dat na de hete douche in de wasruimte van het politiebureau nog op haar lichaam ligt, plakt haar donkerblauwe blouse tegen haar onderrug; onopvallend trekt ze die onder haar riem vandaan. Haar rechterhand, die de kaak van de aanvaller heeft bewerkt, doet vreselijk veel pijn; waarschijnlijk moet ze die even laten doorlichten bij de bedrijfsarts.

‘Deur dicht, Niemi,’ zegt hoofdinspecteur Helena Lappi terwijl ze met haar wijsvinger op een draadloze muis tikt. Ze spreekt Jessica’s achternaam uit alsof die vies smaakt. Jessica doet de deur achter zich dicht, waardoor de kamer nog kleiner lijkt dan eerst. Het parfum dat in de lucht hangt doet denken aan een duur en fris stuk zeep.

Helena Lappi, binnenskamers beter bekend als Hellu, staart nog steeds naar haar computerscherm, en Jessica heeft de gelegenheid even om zich heen te kijken. De kamer ziet er grotendeels nog hetzelfde uit als in Ernes tijd: een minimalistisch, desolaat hok met witte muren die ronduit smeken om vormen en kleuren die de grauwheid doorbreken. De jaloezieën hangen opgetrokken bovenaan de raamkozijnen en de stopcontacten puilen in groepjes van vier uit de muur, ook op plaatsen waar niemand stroom nodig heeft.

Het kantoor heeft ondanks zijn mistroostige, fabrieksachtige verschijning iets unieks. Toch voelt het nu, zonder Erne, voor het eerst benauwend en zielloos; de figuur die met zijn grote hart de hele afdeling verlichtte is er niet meer.

‘We hebben nog geen kans gezien een praatje te maken,’ zegt

Hellu terwijl ze tegen Jessica gebaart dat ze kan gaan zitten.

Jessica neemt plaats, legt haar handen gevouwen in haar schoot en kijkt naar de bruine ogen van de vrouw; die lijken een tikje te vloeken met het blondgeverfde korte haar.

Na Ernes overlijden in maart is het nogal een stoelendans geweest om zijn positie als leidinggevende van de afdeling Geweldsmisdrijven. De eerste kandidaat, een bierbuik die de pensioenleeftijd naderde, zag kans de afdeling een paar maanden te leiden voordat hij voor zichzelf een prettige functie bij de korpsleiding wist te regelen. De tweede verdween eveneens na een paar maanden, met stille trom; volgens een betrouwbare bron werd hij door maltwhisky gevloerd. Zijn langdurige vriendschap met de fles was tijdens zijn aanhangige echtscheidingsprocedure uitmond in een liefdesrelatie, met alle gevolgen van dien. Een klassiek geval.

Hellu wekt daarentegen niet de indruk op het punt te staan te vertrekken. Ze is in de veertig en straalt beroepsijver uit, en de zelfverzekerdheid die haar positie haar verschaft; helaas is ze daardoor ook gekmakend pedant.

Jessica werkt nog maar een paar weken onder Hellu, maar het is nu al duidelijk dat haar superieur dol is op nauwkeurigheid, protocol, semimilitaire discipline en bikkelharde bureaucratie. Al vanaf de eerste dag is er wrijving geweest, en Jessica weet niet zeker waar die door wordt veroorzaakt. Hoe dan ook, de gangen van het bureau in Pasila zijn dag in, dag uit smaller geworden – alsof het niet de bedoeling is dat zij tweeën naast elkaar lopen.

‘Gefeliciteerd met die zaak in Kalasatama,’ zegt Hellu droog. Ze refereert aan het vooronderzoek inzake een moord aan de Arcaturuskatu dat Jessica verbazingwekkend snel heeft weten af te ronden. Het misdrijf zelf was niet bepaald een mysterie van mondiale dimensies: een man met een criminele achtergrond had een vroegere vriend van hem doodgeslagen met een baseballknuppel en het lijk in een Perzisch tapijt gerold – of liever gezegd in een goedkope imitatie uit China – en dat in de vuilcontainer bij zijn flat gegooid.

‘Dank je,’ zegt Jessica terwijl ze een neutrale glimlach probeert te tonen. Die is van al haar glimlachjes de meest diplomatische, maar ook de moeilijkste om vol te houden. Hellu bladert wat door haar papieren en werpt een steelse blik op Jessica. Die slaat haar ene been over het andere. Haar knie stoot tegen de hoek van de tafel, wat de pennen in het bakje op het bureau aan het wiebelen brengt.

‘Ik heb zojuist met de openbaar aanklager gesproken. Daar waren ze tevreden. Dit is voor hen een goede basis om op verder te gaan,’ zegt Hellu.

‘Er valt ook nauwelijks iets te verprutsen: we hebben ze een wapen en een motief bezorgd, en DNA dat in verband kan w...’

‘Zoals ik al zei, gefeliciteerd,’ zegt Hellu terwijl ze de muis loslaat. De manier waarop ze dat doet heeft iets weloverwogens. Het op zich onbelangrijke gebaar maakt een eind aan de ouverture. Aan het voorspel. De smalltalk. *Je hebt je complimentjes ontvangen, Niemi. Nu draai ik je je nek om.* De hoofdinspecteur leunt achterover in haar stoel en klakt onheilspellend met haar tong.

‘Ik heb geprobeerd met iedereen een praatje te maken. De hele club te leren kennen. Met jou is het er nog niet van gekomen omdat je met die zaak in Kalasatama bezig was, maar nu...’ zegt Hellu terwijl ze de vingers van haar linkerhand buigt. Aan de ringvinger schittert een ring die blijkbaar bewust eenvoudig moet lijken, al is hij waarschijnlijk van staal of witgoud. Aan haar pols heeft ze een potige smartwatch waarmee ze ongetwijfeld probeert het eeuwige leven te biohacken. Of iets in die geest.

‘Ik heb begrepen dat je bijzonder close was met hoofdinspecteur Erne Mikson. Dat jullie samenwerking... even kijken... hoe lang heeft geduurd?’

Bij het horen vanernes naam moet Jessica onwillekeurig terugdenken aan zijn pokdalige gezicht. Aan zijn grijze stoppelbaardje, de vriendelijke ogen. Het ietwat komische accent en de penetrante geur van sigaretten die de man achterliet nadat hij de deur uit was gelopen.

‘Acht,’ zegt ze even later, alsof ze de seconden die zijn verstreken heeft gebruikt om de jaren met Erne te tellen.

‘En ik heb ook gehoord dat je hem voor die tijd al kende. Dat jullie vrienden waren.’

‘Dat klopt. Jazeker.’

Hellu kijkt Jessica onderzoekend aan, alsof ze op haar gezicht probeert af te lezen wat voor relatie Jessica met haar overleden chef had. Dan wordt de blik wat milder.

‘Ja, nare kwestie. Mijn condoleances, zo achteraf. Niemand van ons heeft te veel goede vrienden.’

‘Dank je.’

‘Kanker... Kanker. Een kloteziekte.’

‘Inderdaad.’

‘De reden dat ik nu over Mikson begin en wonden open die waarschijnlijk nog niet helemaal geheeld zijn, is dat ik geloof dat er nog flink aan jou gewerkt moet worden. Vergeleken met de andere rechercheurs van de afdeling.’

Jessica likt haar droge lippen en wacht tot de hoofdinspecteur verdergaat. Maar dat gebeurt niet.

‘Flink gewerkt?’

Hellu lijkt teleurgesteld te zijn, alsof ze had verwacht dat Jessica haar gedachten zou lezen.

‘Luister,’ zegt Hellu terwijl ze inademt, en ze gaat verder: ‘Ik weet dat jij een goede rechercheur bent, Niemi. Dat heb ik inmiddels zo vaak gehoord dat ik daar niet aan twijfel. Maar ik heb ook gehoord dat je de neiging had, toen Erne er nog was, om eh... ahum, solo te gaan. Om instructies en bevelen soms te negeren.’

‘Oké,’ zegt Jessica, en ze doet haar best kalm te blijven.

Ze heeft een kloppend gevoel in haar gemangelde hand, die verborgen is onder de tafel. Ze moet nu toch echt snel een pijnstillert nemen.

‘Deze informatie komt dus niet van je collega’s maar van bovenaf,’ zegt Hellu.

‘Dat zeg je omdat je dat moet zeggen.’

‘Mijn vraag aan jou, Niemi, is of je solo ging omdat jij en Mik-

son een langdurige en hechte band hadden, of ondanks die band? Dat maakt namelijk nogal veel verschil,' zegt Hellu, en er flitst een bijna onzichtbare glimlach over haar gezicht. 'Want die tweede optie is voor mij natuurlijk een grotere uitdaging. Dat zou betekenen dat ik er rekening mee moet houden dat het hard tegen hard zal gaan. Ik pik solistische optredens namelijk absoluut niet. Ik ben Erne Mikson niet.'

Je komt godverdomme niet eens bij hem in de buurt, zelfingenomen teef.

Jessica kijkt naar de vrouw, wier glanzende ogen onverbloemd naar de hare staren. Op momenten als deze brandt Jessica van het verlangen haar middelvinger op te steken tegen de autoriteiten, de hele afdeling te zeggen dat ze kunnen opflikkeren, en haar ontslag te nemen. De mensen van Geweldsmisdrijven hebben haar harder nodig dan zij hen. Dat is altijd al zo geweest.

De raamkozijnen knarsen irritant, hoewel het niet eens waait.

'Erne en ik hadden een bepaalde manier van werken,' begint Jessica. 'En naar buiten toe kan dat er soms erger hebben uitgezien dan het in werkelijkheid was. Wie jouw informant ook is, die persoon kon zich ongetwijfeld geen voorstelling maken van de dynamiek tussen Erne en mij.'

'Met andere woorden, je gaat er geen problemen mee hebben om de dingen op mijn manier te doen?'

'Beetje lastig te zeggen, aangezien ik jouw manier nog niet ken,' zegt Jessica, hoewel ze vermoedt dat Hellu rood zal aanlopen bij dat antwoord. De hoofdinspecteur slaat met haar hand op de tafel – niet woedend, maar hard genoeg om Jessica te laten schrikken – en brengt een geluid voort dat doet denken aan de zoemer van een spelprogramma, aan een grote rode X op een lichtbord.

'Verkeerd geantwoord, Niemi.'

'Ik bedoel alleen maar dat als jij als nieuwe leidinggevende alles op een nieuwe manier gaat doen, dat uiteraard tot negatieve gevoelens en weerstand gaat leiden. Niet alleen van mijn kant maar van iedereen. Onder Ernes leiding waren de resultaten altijd uitstekend. Waarom iets repareren als het niet kap...'

‘Niemi,’ zegt Hellu kalm, en ze gaat verder: ‘Je zegt nu allemaal dingen die ik níét wil horen.’

‘Oké...’

‘En eerlijk gezegd is dit gesprek voldoende om het beeld te bevestigen dat ik al van jou had.’

‘Ik wil op geen enkele manier...’

‘We komen er nog wel op terug, vroeger of later. Hopelijk enkel en alleen in de context van mijn erkenning voor jouw vermogen je aan een nieuwe situatie aan te passen.’

‘Laten we het hopen,’ zegt Jessica vermoeid, en ze staat op van haar stoel.

‘Niemi.’

Zeg nog één keer mijn achternaam en ik trek aan die achterlijke waterstofperoxidepruik van je.

‘Ja?’

‘We zijn nog niet klaar.’

Jessica gaat weer zitten en telt in gedachten tot tien.

‘Ik heb ook nog een politiekwestie voor je,’ zegt Hellu, en ze bevochtigt een vingertop met haar tong. ‘Ken je deze gezichten?’ vervolgt ze terwijl ze een printje tussen haar papieren vandaan haalt met daarop een screenshot van de krantenkoppen van die dag. Jessica pakt het printje aan en bekijkt de foto’s van een jonge vrouw en een jonge man. Beiden zijn op hun eigen manier mooi en trendy, en de kiekjes ademen een gigantische energie en levensvreugde. Rolmodellen, trendsetters. Jessica heeft de foto’s de afgelopen twee etmalen al vele malen gezien.

‘Die bloggers.’

‘Inderdaad.’

Lisa Yamamoto en Jason Nervander. De twee meest gevolgde socialmediasterren en lifestylebloggers van Finland. Sinds een paar dagen regent het bezorgde telefoontjes en berichtjes bij de politie: geen van de twee is zaterdagavond naar huis teruggekeerd nadat ze aanwezig waren bij de albumrelease van een bekende Finse rapper.

‘Krijgen wij die zaak?’ vraagt Jessica terwijl ze het blaadje weer

op het bureau legt. Die mogelijkheid is haar al eerder door het hoofd geschoten. Misschien heeft ze het zelfs stiekem gehoopt. Verdwijningen zijn vaak fascinerender dan normale moordonderzoeken. Ze zijn als een operavoorstelling waarin het lijk vóór de pauze moet worden gevonden. Het tweede bedrijf begint nooit als de vermisten levend worden teruggevonden. Soms worden ze helemaal niet teruggevonden.

‘Gisteren leek het nog duidelijk dat het om een of andere stunt ging, omdat ze elkaar kennen en er een hele hoop volgers bij zijn gekomen, puur door deze verdwijning. Maar vanochtend is er iets gebeurd wat ons doet vermoeden dat er sprake is van een misdrijf.’

‘Wat dan?’ vraagt Jessica.

‘Op de Instagram-account van Lisa Yamamoto is een nieuwe foto verschenen,’ zegt Hellu terwijl ze een ander printje voor Jessica neerlegt. Het is een screenshot van Instagram. De foto toont een hoge, uit geelbruine stenen opgetrokken vuurtoren.

‘Wat is dit?’

‘De vuurtoren van Söderskär, in de buitenarchipel bij Porvoo. Kijk eens naar het bijschrift.’

Jessica verplaatst haar blik naar de onderkant van de foto en ziet de tekst onder het getal dat op duizenden likes duidt. Heel even verbeeldt ze zich dat het vocht dat ze op haar rug voelt geen zweet is, maar de fijne ijskristallen van de rijp waarmee de vorst de esdoornbladeren heeft bedekt. Een scherpe kou trekt door haar heen.

*Een diep graf ligt op de bodem van de zee,
de mooie prinses zinkt naar benee.
Niemand kan de prinses nog wekken,
als sneeuw en ijs haar straks bedekken.*